

Hospice de Reiziger Jubileum 5 jaar

Hospice heimwee

Sommige lezers kunnen zich de artikelen van Herman van Hal in de Combinatie misschien nog herinneren. Hij was erg geïnteresseerd in geschiedenis en genealogie en publiceerde regelmatig over Rijsoord. Ik spreek met zoon Gerard van Hal over zijn vader. Eind 2018 werd longvlieskanker bij Herman geconstateerd. Behandeling van deze ziekte bleek niet mogelijk. Samen met zijn kinderen heeft hij nog allerlei activiteiten ondernomen. Toen hij in de zomer van 2019 ook nog longontsteking kreeg, was het niet mogelijk om nog langer thuis te blijven.

'Als kinderen opperden we de mogelijkheid van opname in een hospice. Best lastig om aan te kaarten, maar bij mijn vader ging de knop snel om. Ook de huisarts steunde de gedachte en al na enkele dagen kon mijn vader naar Hospice de Reiziger', steekt Gerard van wal. 'De ontvangst en intake waren prima. De administratieve spelregels, de huisregels, de mogelijkheden en de onmogelijkheden werden uitgelegd. Wat ik een pluspunt vond, was dat mijn vader zijn eigen huisarts kon behouden. Mijn vader voelde zich onmiddellijk thuis. Hij genoot van de aandacht van de vrijwilligers en verzorgenden. Hij ontving mensen van wie hij soms na vele jaren vriendschap in alle rust afscheid kon nemen.'

'Voor ons als naasten was dat geweldig. Mijn vader voelde zich heel erg op zijn gemak, voelde zich er een goudhaantje, en wanneer wij op bezoek kwamen, hoefden we ons alleen maar met hem bezig te houden. Al het andere was geregeld. Zo konden we mee-eten als we dat wilden. Ik ben op gegeven moment zelfs blijven slapen in het hospice, ook dat behoort tot de mogelijkheden (Gerard woont niet in de regio Rotterdam, red.). Waar we konden en wilden helpen we mee met de verzorging van mijn vader. En er was ook alle aandacht voor ons, de vrijwilligers waren er nadrukkelijk ook voor ons als familie.'

'Ik heb veel bijzondere momenten in het hospice met mijn vader beleefd. Wat je misschien niet verwacht, er was heel veel humor en ik heb dan ook veel gelachen. De gesprekken tijdens de maaltijden in de gezamenlijke eetkamer waren levendig en er werden veel grappen gemaakt. Je zag echt dat het leven tot de laatste dag werd

geleefd. En hoe ziek de gasten ook waren, ze hielpen elkaar. Ik herinner mij nog dat aan tafel iemand in een rolstoel zat, iemand die met een rollator liep en mijn vader, die op dat moment nog zelfstandig kon lopen. Na de maaltijd bracht de gast die normaal met de rollator liep de gast in de rolstoel naar zijn kamer en mijn vader liep er met de rollator achteraan. Zo brachten ze elkaar naar hun kamers. Het was mooi en ontroerend om te zien hoe ze elkaar, zelfs in de laatste fase van het leven, hielpen.'

'In het hospice staat ook een piano waarop regelmatig wordt gespeeld. Ik speel zelf ook piano en toen er familie van een andere gast was, die goed kon zingen en gitaar spelen, hebben we enkele nummers samen gespeeld. Toen we wilden stoppen kregen we van een vrijwilliger te horen dat we nog even moesten doorgaan, mijn vader werd ook gehaald. Hij was toen al bedlegerig en werd met bed en al gehaald. Fantastisch dat dat kon, mijn vader genoot van de muziek. Ik vind deze herinnering echt zo mooi en dank de vrijwilligers hiervoor.'

'Ik heb ook veel respect voor de wijze waarop de vrijwilligers worden geselecteerd en in voorkomend geval opgeleid voor hun taken. Er zijn veel vrijwilligers nodig om het rooster rond te krijgen. En alle vrijwilligers zijn kwalitatief goed. Dat is een groot compliment waard.'

'Het klinkt misschien vreemd, maar nadat mijn vader na 12 weken in het hospice overleed, heb ik echt 'hospice heimwee' gehad. De sfeer in De Reiziger was zo goed, ik miste het echt. Als ik meer in de buurt had gewoond, had ik me zeker als vrijwilliger voor het hospice aangemeld.'

Kleine dingen

Sarine Barkmeijer vond dat een toom kippen in de prachtige tuin hoorde. Niet alleen vanwege de landelijke uitstraling van Hospice de Reiziger, maar zeker ook als afleiding voor de gasten. Het tekent haar betrokkenheid dat ze niet alleen de kippen regelde, maar gelijk ook maar alles van de kippen coördineert: ze zorgt dat er voor aanwezig is en maakt het rooster om de kippen te voeren.

'Als kinder-IC-verpleegkundige heb ik in het Sophia kinderziekenhuis gewerkt. Zorgen voor anderen zit in mijn bloed. Tijdens mijn werk heb ik diverse malen meegemaakt dat een klein kind overleed. Dat is natuurlijk het ergste dat een ouder kan overkomen. Ik heb toen ook ervaren dat het zo belangrijk is om er voor een ander te zijn. Natuurlijk is het heftig, maar soms kon je ook - uiteraard op gepaste wijze - een zekere vrolijkheid brengen. En je hoeft niet altijd gesprekken te voeren met ouders die net hun kind hebben verloren, soms is alleen jouw aanwezigheid al meer dan genoeg.'

'Mijn partner startte met een eigen bedrijf en op gegeven moment was dat lastig te combineren met mijn werk in het Sophia. Ik heb toen ontslag genomen. Ik ben niet gaan stilzitten, we hebben regelmatig kinderen in huis die even niet thuis kunnen wonen. Maar ik miste de zorg wel. Dus toen het hospice gastvrouwen zocht, heb ik me direct aangemeld. Het was in het begin wel spannend, je bent niet echt als verzorgende bezig, dat doen de professionals van Laurens, maar er is nog genoeg te doen. Ik heb graag de vroege dienst, in de ochtend kun je mensen meestal met van alles en nog wat helpen.'

Ik kijk altijd waar gasten en familie behoefte aan hebben. Je kunt vaak met

kleine dingen veel betekenen voor onze gasten en hun naasten. Mijn ervaring in Sophia komt hier heel erg van pas. Ik voel prima aan of iemand om een praatje verlegen zit en op zoek is naar een luisterend oor. Het kan ook voorkomen dat ik gewoon een tijdje naast een gast ga zitten, aanwezigheid zonder woorden biedt soms ook al voldoende steun. Het is heel mooi en bijzonder om dat te ervaren. Het gebeurt ook wel dat gasten rust en privacy willen en even helemaal niets. Dan respecteer je dat natuurlijk.

Een enkele keer worden er kuikentjes geboren bij de kippen - er loopt ook een haan tussen. Ik neem dan een kuikentje mee naar de gasten. Nieuw leven biedt hen in zekere zin ook troost, de wereld draait gelukkig verder. Ik zie de gasten dan opleven.

Het is voorgekomen dat een goede bekende van mij hier is opgenomen. In goed overleg hebben we besloten dat ik tijdens mijn diensten er ook voor haar en haar dochter zou zijn. Natuurlijk is het erg om te ervaren dat iemand die je kent in het hospice ligt, maar het heeft ook heel mooie momenten opgeleverd. Dat was echt heel speciaal. Het werk als gastvrouw bevat dus mij uitstekend, het past bij mij. Je doet trouwens allerlei verschillende werkzaamheden. Vanochtend heb ik bijvoorbeeld de strijk gedaan. Ook dat hoort erbij.

Ik merk dat iedereen die bij het hospice betrokken is wat voor elkaar over heeft, we zijn er voor elkaar! Ik heb ook steun van mijn collega's ondervonden in een periode dat ik dat nodig had. Dat is heel erg mooi om te ervaren, het voelde echt als een warme deken. Je begrijpt, ik voel me heel erg thuis in het team van de reiziger.'

Trots

Miranda van der Ende is vorig jaar aangesteld als coördinator in het hospice. Zij werkt nauw samen met Mariska van Unen, die al vanaf de opening van het hospice betrokken is als coördinator. Beide met een verschillende achtergrond. Mariska heeft jarenlang een eigen verloskundige praktijk gerund. Miranda heeft bij verschillende zorginstellingen gewerkt van verpleegkundige tot hoofd opleiding.

Als aan Mariska gevraagd wordt wat haar bijstaat in de afgelopen vijf jaar noemt zij de spontane en bijzondere momenten met gasten en familie; schilderles in de tuin, eigen paarden van een gast op bezoek, de gast uit een ander hospice die een dag gebruik kwam maken van onze badkamer en daar ontzettend van genoot, een huiskamerconcert van twee familieleden die elkaar hier hadden leren kennen, een trouwerij in onze stilteruimte en kleine persoonlijke feestjes en feestdagen.

Er is veel om trots op te zijn. De gedrevenheid en motivatie van vrijwilligers is nog altijd indrukwekkend. Hun vermogen om aan te sluiten bij de gast is alleen maar groter geworden. Niet onze agenda, maar de behoeften en wensen van de gast staat voorop. Wij vinden het belangrijk dat een gast de vrijheid en veiligheid voelt om alles te vragen en te wensen. Er is tijd, een luisterend oor, lekker eten en een fijne tuin. De kapster en pedicure komen

desgewenst langs. Een geestelijk verzorgster is beschikbaar. Handmassage of de inzet van geuren zijn fijne aanvullingen op de medische zorg. Ook achter de schermen wordt er aan alles gedacht. Hospice de Reiziger biedt een thuis waar de gast zijn eigen regie behoudt en daarinbinnen maakt de gast keuzes die bij hem of haar passen. Ons team sluit daarbij aan.

In de vijf jaar dat het hospice nu bestaat is er behoorlijk gebouwd en kan gesteld worden dat de basis van het hospice staat. Een grote groep trouwe vrijwilligers is verbonden aan het hospice. Daarnaast vinden ook steeds jongere vrijwilligers de weg naar het hospice om een steentje bij te dragen. De coördinator is een schakel tussen het zorgteam, de grote groep vrijwilligers en

het bestuur. Alhoewel ieder zijn eigen taken en verantwoordelijkheid heeft, is er echt sprake van een team, waarin heel goed wordt samengewerkt. Men vult elkaar aan, helpt elkaar en vindt elkaar in een gezamenlijk doel, de beste zorg voor onze gasten.

Het is bijzonder om te merken hoe wij een plekje hebben verworven in de gemeenschap. Men denkt aan ons en steunt ons op verschillende manieren, daar zijn wij dankbaar voor. Het hospice is voor gasten en hun naasten de warme plek geworden die we willen zijn waarin we proberen om van iedere dag een best mogelijk dag te creëren. We hopen dat nog jaren te mogen doen.